

Efeseni - Comentarii Jean Koechlin

Efeseni 1:1-14

Epistola catre Efeseni il priveste pe crestin in pozitia sa cereasca. Cerul nu este numai un loc de sedere in viitor pentru copilul lui Dumnezeu; el are chiar de acum in cer locuinta sa in Hristos. Unui cap de familie care lucreaza in alta parte decat acolo unde domiciliaza nici nu-i trece prin minte sa-si confunde locuinta cu uzina sau cu biroul. A fi absent din casa nu-l impiedica nicidecum sa aiba in aceasta un „acasa“, loc al afectiunilor si al intereselor sale, loc in care se afla tot ce poseda el. Astfel este cerul pentru cel rascumparat: locul familiar unde se afla deopotriva comoara sa si inima sa (Luca 12.34), pentru ca Mantuitorul lui este acolo. Hristos este in cer si noi suntem in Hristos. Acest dublu fapt ne asigura dreptul de acces la binecuvantarile inalte si pretioase care sunt ale Lui. Tot ceea ce-L priveste pe Cel Preaiubit ii priveste cu aceleasi drepturi si pe cei care sunt facuti placuti in El (v. 6). De aceea apostolul desfasoara ansamblul planului lui Dumnezeu in Hristos (sursa a oricarei binecuvantari) in aceasta lunga fraza (v. 3-14), care nu suporta nicio taietura, pentru ca totul este mentinut si legat de gandul lui Dumnezeu. In acelasi fel, ceea ce El a facut pentru noi este inseparabil de ceea ce El a facut pentru Hristos si trebuie sa contribuie in final „spre lauda gloriei Sale“ (v. 12) si „spre lauda gloriei harului Sau“ (v. 6).

Efeseni 1:15-23

In rugaciunea adresata catre „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos“ (v. 17), apostolul cere pentru sfinti ca ei sa stie mai intai care este pozitia lor (v. 18) si apoi care este puterea care ii introduce in aceasta pozitie (v. 19, 20). «Plinatatea binecuvantarii noastre decurge din faptul ca suntem binecuvantati impreuna cu Hristos. Asociati in ruina cu primul Adam, noi suntem acum asociati in glorie cu Cel de-al doilea Om; ca atare, El nu poseda nimic in care noi sa nu fim introdusi, semn al dragostei desavarsite: gloria (Ioan 17.22), bucuria (Ioan 15.11), pacea (Ioan 14.27), dragostea Tatalui (Ioan 17.26). El nu-Si va lua mostenirea fara cei impreuna-mostenitori cu El. Pavel nu cere ca sfintii sa aiba parte de aceste lucruri – caci ele le apartin deja – ci sa se bucure de ele.» (J.N.D.). Si, sa fim atenti, ochii inimilor noastre sunt cei care trebuie sa se deschida asupra acestor realitati glorioase. Dragostea este adevarata cheie a priceperii (Luca 24.31). Limpezindu-ni-se afectiunile, Duhul ne face sa-L contemplam pe Hristos, Omul inviat imbracat cu putere si cu glorie, potrivit Psalmului 8. Trupul Lui, Adunarea, Il completeaza ca Om. El este „Capul“ glorios in cer. Biserica este „plinatatea Celui care umple totul in toti“ (v. 23).

Efeseni 2:1-10

In putine cuvinte, versetele 1-3 zugravesc tragica noastra conditie de odinioara. Copii ai maniei, umblam in acelasi timp potrivit lumii, potrivit capeteniei acesteia si potrivit poftelor noastre vinovate. Dumnezeu insa a intervenit (v. 4). „Dragostea Lui mare“ s-a ridicat mai sus de aceasta mizerie. El i-a

adus la viata pe cei morti. I-a inviat. Inca si mai mult, i-a facut sa sada in chiar cerul Sau, in acelasi loc unde este asezat Hristos (v. 6; cap. 1.20). Sunt doar doua pozitii: «mort in pacate» sau «asezat in locurile ceresti»; nu exista pozitie intermediara. Fiecaruia ii revine sa stie care este a lui. Versetele 8-10 atesta inutilitatea lucrarilor noastre pentru mantuire si deplina valoare a celei a lui Dumnezeu: „suntem lucrarea Sa“. Dar faptul de a fi asezati in locurile ceresti ne scuteste de orice activitate pe pamant? Dimpotriva! Mantuiti prin har, am fost creati din nou (vezi cap. 4.24), asa cum o unealta este prelucrata in vederea unei intrebuintari precise: pentru lucrarile bune pe care acest Dumnezeu al bunatatii (v. 7) le-a hotarat mai inainte pe calea noastra (Psalmii 100.3; 119.73). Aceasta nu pentru ca El ar avea nevoie de lucrarea noastra, ci pentru ca doreste devotamentul nostru. De asemeni, sa nu existe dimineata in care sa nu-l cerem: «Doamne, arata-mi ceea ce Tu Insuti ai pregatit pentru mine astazi. Si acorda-mi sa le implinesc cu ajutorul Tau» (Evrei 13.21).

Efeseni 2:11-22

Comparativ cu poporul iudeu, soarta natiunilor era nespuse de mizerabila. Ele nu aveau niciun drept la promisiunile facute de Domnul lui Avraam si descendentilor lui (Romani 9.4). Si noi facem parte dintre acesti straini. Intr-adevar, sa ne aducem aminte (v. 11) de aceasta trista vreme cand eram fara Hristos, in consecinta fara speranta si fara Dumnezeu in lume. Astfel, tot ceea ce posedam acum in El va fi cu atat mai de pret pentru noi. Avem cu Dumnezeu mai mult decat un legamant: o pace gratuita (Romani 5.1), garantata prin prezenta Domnului Isus din cer. „Pentru ca El este pacea noastra“ (v. 14). El de asemenea este Cel care a facut-o (v. 15b) si a platit pentru ea pretul in intregime. In sfarsit, El este si Cel care a vestit-o (v. 17). Nu dorea sa lase in seama nimanui grija de a le-o transmite ucenicilor Sai dragi in seara invierii Sale: „Pace voua“, le spune El (Ioan 20.21; Isaia 52.7). Si adauga: „Va trimit si Eu pe voi...“. Noi, care am auzit si am crezut aceasta veste buna a evangheliei, suntem responsabili, la randul nostru, sa o facem cunoscut altora. Sfarsitul capitolului ne arata Adunarea lui Dumnezeu ca o cladire in constructie (vezi Fapte 2.47), intemeiata pe Hristos, piatra din capul unghiului, pentru a fi locuinta Lui aici, jos, in Duh.

Efeseni 3:1-12

Acest capitol este constituit sub forma unei paranteze, ca pentru a scoate mai bine in evidenta taina, „acum descoperita“, care formeaza subiectul sau (v. 3, 9), cea a lui Hristos si a Adunarii. Istoria omului este impartita in perioade numite „veacuri“ (1.21; 2.7; 3.9) – sau uneori dispensatii, economii – pe parcursul carora Dumnezeu Se descopera sub un anumit nume unor anumite categorii de persoane. In cursul dispensatiei harului, a noastra, caracterizata prin prezenta Duhului Sfânt pe pamant, Dumnezeu Se descopera ca Tata si cheama un popor ceresc. Daca intelepciunea divina poate fi contemplata in creatie (Psalmul 104.24; Proverbe 3.19), cu cat mai mult straluceste ea in planurile de neclintit ale lui Dumnezeu, avand in vedere gloria si bucuria eterna a Fiului Sau Preaiubit! Aceasta intelepciune „atat de felurita“ s-a manifestat intr-un mod suveran si cu totul nou „prin Adunare“. Ingerii o admira; natiunile primesc „evanghelia (vestea cea buna)“ (v. 8). Iar lui Pavel i-a fost data, printr-o chemare deosebita, aceasta descoperire a carei maretie il umileste in propriii ochi (v. 8). El era imputernicit sa faca cunoscut tuturor bogatiile harului (cap. 1.7; 2.7) si gloriei divine (cap. 1.18; 3.16). Ca unii care suntem privilegiatii acestor „bogatii de nepatruns“, sa le pretuim mai

mult decat orice.

Efeseni 3:13-21

Aceasta noua rugaciune a apostolului este adresata „Tatalui Domnului nostru Isus Hristos“ (v. 14; comp. cu cap. 1.16,17). Fie ca Acela „care poate sa faca nespus mai mult decat toate cate cerem sau gandim“ (v. 20) sa ne raspunda fiecaruia dintre noi! Sa ne dea sa intelegem cate ceva din gloria Lui, in toate sensurile de nemasurat si vesnica! Dar, oricat de marete ar fi perspectivele acestei glorie, ele nu fixeaza si nu retin afectiunile noastre. De aceea apostolul adauga fara tranzitie: „si sa cunoasteti dragostea lui Hristos...“ (v. 19). Inchipuiti-va ca eu as fi dus dintr-o data in palatul unui rege; as fi acolo, fara-ndoiala, orbit si dezorientat. Daca insa il regasesc in acel loc pe cel mai bun prieten al meu si descopar ca el este chiar regele, imediat ma voi simti fericit si in largul meu. Astfel este cu gloria: este cea a lui Isus pe care Il iubim. Impreuna cu apostolul, sa cerem ca Duhul Lui sa ne intareasca „omul dinauntru“. Daca Hristos locuieste in noi (v. 17), nimic mai putin decat „toata plinatatea lui Dumnezeu“ ne va umple (v. 19; Coloseni 2.9,10) si, odata cu ea, puterea, dragostea, credinta, intelepciunea. Dragi prieteni, Tatal ne-a facut noua loc in casa Lui (cap. 1 si 2). Noi l-am facut loc lui Isus in inima noastra?

Efeseni 4:1-15

„Nu m-am ferit sa va fac cunoscut tot planul lui Dumnezeu. Luati seama deci la voi insiva...“. Acest cuvint al lui Pavel catre batranii din Efes (Fapte 20.27,28) corespunde celor doua diviziuni ale Epistolei catre Efeseni. De la capitolul 1 pana la capitolul 3, apostolul expune minunatul plan divin. „Va indemn deci...“, inlantuieste el, aratand prin capitolele 4 la 6 ce umblare corespunde unei chemari atat de inalte (1 Tesaloniceni 1.12). Ceea ce trebuie sa o caracterizeze in primul rand este reversul unui spirit de superioritate: smerenia cu blandetea si ingaduinta dragostei, in legatura pacii. Potrivit sperantei unei singure chemari, un singur Duh uneste madularele unui singur Trup (oamenii insa au infiintat numeroase biserici, fiecare dintre acestea numarandu-si membrii ei). Sub autoritatea unui singur Domn, este data ca invatatura o singura credinta crestina si un singur botez confera numele si responsabilitatea de crestin (oamenii insa va vorbesc de botezarea in religia lor!). In sfarsit, un singur Dumnezeu si Tata, de la care sunt toti si toate, are asupra noastra drepturi divine. Domnul, ca Om glorificat, „S-a suit mai presus de toate cerurile“, dupa ce a coborat in moarte. El le da acum alor Sai felurite daruri din harul Sau. Practicam noi cu adevarat supunerea fata de El?

Efeseni 4:13-24

Cea mai mare parte a tinerilor sunt nerabdatori sa aiba acces la privilegiile adultilor, in timp ce, din contra, le este indiferent daca-si prelungesc, uneori pe durata intregii vietii, o stare spirituala copilareasca. Versetele 13-16 descriu dezvoltarea armonioasa a acestui trup al lui Hristos din care noi facem parte. Aceasta rezulta din cresterea fiecarui credincios. In Isus, „starea de om matur“ isi atinge statura completa. Hristos in el este „plinatate“ (v. 13; 1 Ioan 2.13). Spre deosebire de el, copilul, nefiind intarit in adevar, ramane receptiv la toate erorile. Ce stare periculoasa! Si putem constata in ce intuneric moral si spiritual este scufundata lumea prin ignoranta fata de Dumnezeu

(v. 17-19). Noi, care am fost invatati potrivit adevarului care este in Isus, sa aratam prin purtarea noastra cum „L-am cunoscut (L-am invatat) pe Hristos“ (v. 20). Doctrina noastra, sau mai degraba felul nostru de a trai, este o Persoana. Hristos se invata. Sa Il studiem bine! Si sa-L traim! La fel cum dam jos o haina pentru a lua o alta, tot asa noi ne-am dezbracat de omul cel vechi si ne-am imbracat cu omul cel nou (v. 22-24). Imbracamintea cuiva nu trece neobservata. Care este imbracamintea noastra inaintea ochilor tuturor? Hainele murdare ale omului vechi, sau mai bine vreo asemanare morala cu Domnul Isus? (Fapte 4.13).

Efeseni 4:25-5:2

Este trist, intr-adevar, ca oamenilor care sunt asezati in locurile ceresti, Dumnezeu este obligat sa le faca recomandari atat de elementare: Iepadati, ... nu furati, ... nu va imbatati, ... (cap. 5.18)... El insa stie de ce sunt capabile sarmanele noastre inimi carnale, iar diavolul, care stie si el, nu va scapa niciun prilej pe care i-l vom oferi (v. 27). Sa remarcam ca fiecare indemn este insotit de un motiv deosebit de inalt si de miscator. Trei Persoane divine sunt aici interesate: 1. Duhul Sfant este in noi; sa ne ferim sa-L intristam (v. 30). 2. Suntem copiii preaiubiti ai lui Dumnezeu, iar Tatal nostru, care este Dumnezeuul dragostei, doreste sa vada asemanarea Sa in noi (cap. 5.1). „Iertandu-va unii pe altii, dupa cum si Dumnezeu v-a iertat pe voi“, este scris (v. 32). Aceasta merge mai departe decat rugaciunea data ca invatatura ucenicilor iudei: „Si ne iarta noua pacatele noastre, pentru ca si noi iertam oricui ne este dator“ (Luca 11.4). 3. Isus Insusi este Modelul nostru (cap. 5.2; Ioan 13.14). El ne-a invatat dragostea iubindu-ne pana la moarte (1 Ioan 3.16). Totusi, sa nu uitam niciodata ca El S-a oferit lui Dumnezeu in primul rand, ca jertfa desavarsita, de un miros infinit de placut...

Efeseni 5:3-21

Atentie la cuvintele desarte si nebune pe care le putem rosti (v. 3-5) sau asculta (v. 6)! Odinioara intuneric, noi suntem acum lumina in Domnul; intre cele doua: intoarcerea noastra la Dumnezeu. Doua stari carora le corespund doua umblari: cea de altadata (cap. 2.2 si 4.17-19) si cea care trebuie sa ne caracterizeze de acum inainte. Creati pentru lucrari bune, sa umblam in ele (cap. 2.10)! Chemati la gloria lui Hristos, sa umblam intr-un fel vrednic de aceasta chemare (cap. 4.1)! Ca unii care suntem copiii ai Dumnezeului dragostei, sa umblam in dragoste (cap. 5.1)! Deveniti „lumina in Domnul“, sa umblam ca niste copii ai luminii (v. 8; comp. cu Ioan 11.10)! In zilele noastre periculoase si rele, sa fim atenti unde ne punem piciorul; sa umblam cu grija (v. 15)! Toate aceste conditii sa fie ele o dureroasa constrangere? Nicidecum; versetele 19 si 20 chiar arata in ce fel isi exprima crestinul bucuria si recunostinta. Sa luam versetul 16 ca dreptar! Fiecare dintre noi cunoaste regretul de a fi lasat sa-i scape de nenumarate ori ocazia, atat pentru slujire, cat si pentru marturie! Cel putin sa stim sa le prindem pe cele care inca sunt in fata. Si sa nu pierdem unica si minunata ocazie de a trai restul scurtei noastre vietii pe pamant pentru Domnul Isus Hristos, Singurul care este demn de aceasta.

Efeseni 5:22-33

Pana la capitolul 6.9, apostolul va introduce crestinismul in cercul familiei. Supunerea unei femei fata de sotul ei, caz particular al versetului 21, este considerata astazi, in tarile noastre, ca un principiu perimat. Daca insa teama de Hristos este cea care constituie atmosfera unui camin, sotul nu va impune nimic dupa bunul sau plac, iar sotia, de partea ei, va recunoaste ca tot ceea ce el i-a cerut corespunde cu voia Domnului. De fapt, dragostea va sti sa-i dicteze sotului atitudinea lui. Si din nou este evocat Modelul perfect: Hristos in afectiunile Sale divine pentru Adunare. In capitolele 1 (v. 23) si 4 am vazut Adunarea ca Trupul Sau, El fiind Capul. In capitolul 2, Biserica ne-a fost prezentata ca o cladire, in care El este piatra unghiulara. Aici, in sfarsit, ea este Sotia Lui. Cu acest titlu ea a primit, primeste si va primi dovezile cele mai inalte ale dragostei Sale. Ieri, Hristos S-a dat pe Sine Insusi pentru Adunare (v. 2). Astazi, El o inconjoara cu grija Lui, o curatete, o hraneste, o indrageste si o pregatete cu tandrete pentru intalnirea glorioasa (v. 26, 29; vezi cap. 4.11...). Maine, El Si-o va infatisa, demna de El, pentru bucuria Sa, „neavand pata sau zbarcitură sau ceva de felul acestora, ci ... sfanta si fara cusur“, pentru ca ea va fi imbracata in propriile Sale perfectiuni (v. 27).

Efeseni 6:1-12

Sa nu gandim ca aceasta epistola, care expune adevaruri inalte si uneori abstracte, a fost scrisa numai pentru crestinii avansati, pentru oamenii maturi din capitolul 4.13. Aici apostolul se adreseaza direct copiilor. Iar ceea ce are sa le spuna este foarte simplu: „Ascultati de parintii vostri“; socotiti avertismentele lor ca fiind cele ale Domnului. Aceasta disciplina, asa de dureroasa cum va pare uneori, corespunde instructiunilor pe care parintii vostri le-au primit cu privire la voi (v. 4). Cat despre robi si stapani, ceea ce sunt ei indemnati se aplica tuturor celor care au sefi (v. 5-8) sau subordonati (v. 9). Munca noastra ne va da in orice zi ocazia de a pune aceste versete in practica, cu alte cuvinte, de a face (din inima) voia lui Dumnezeu. Noi suntem sub ochii Lui incontinuu (v. 6). Avem insa nevoie de forta. Unde sa o gasim? In Domnul (v. 10). El singur ne va face capabili sa infruntam pericolosii vrajmasi nevazuti, puterile spirituale ale rautatii satanice care ne ameninta. Pentru ca Hristos este El Insusi asezat „in locurile ceresti, mai presus de orice stapanire si autoritate ... si domnie...“, obtinand asupra lor victoria de la cruce (cap. 1.20-22; Coloseni 2.15).

Efeseni 6:13-24

Pentru a ramane neclintiti in fata acestor vrajmasi „spirituali“ atat de periculosi, armele omului sunt totalmente ineficace – tot atata cat ar fi sa se lupte cu pumnii impotriva tancurilor sau a proiectilelor teleghidate (vezi si Iov 40.20...). Dumnezeu inasa pune la dispozitia noastra armura Lui (comp. cu Romani 13.12). Care sunt piesele ce o compun? Adevarul ca centura: forta care da supunerea fata de Cuvant; prin el Isus a triumfat in pustie. Dreptatea ca platosă: o purtare ireprosabila, fara greseala inaintea oamenilor. Evanghelia pacii drept incaltaminte: o umblare activa in pace, pregatind oamenii sa primeasca adevarul. Credinta drept scut: o incredere totala in ceea ce este Dumnezeu. Mantuirea drept coif: aceeași incredere in ceea ce a facut Dumnezeu. Astfel imbracati si protejati, sabia Duhului si rugaciunea ne vor permite un contraatac victorios. Este prea tarziu sa imbracam aceasta armura completa atunci cand trebuie sa fim in lupta. Purtand-o „in orice timp“ (v. 18), vom fi protejati cu siguranta in „ziua cea rea“ (v. 13). Printre rugaciunile noastre, sa nu le neglijam pe acelea care au ca subiect lucrarea Domnului. Apostolul le solicita. El era sigur ca va gasi la efeseni un profund interes

pentru evanghelie si pentru Adunare. Fie ca Domnul sa vada acelasi profund interes in fiecare dintre noi!

clickbible.org